

Benke Valéria elvtársnő Kisteleken

Benke Valéria elvtársnő, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának tagja, a Társadalmi Szemle főszerkesztője tegnap, kedden Kistelekre látogatott. Elkísérte Csábenszki István elvtárs, a járási pártbizottság első titkára. Látogatása során találkozott és beszélgetett a Kistelek községi párt-vegrehajtóbizottság tagjaival, Balán Miklós elvtárral, a községi pártbizottság titkárával, Harmati István, Marczis Vilmos, Mikula Kálmán és Szabó József elvtársakkal.

Délután a községi művelődési házban pártnap előadást tartott Benke Valéria elvtársnő. A zsúfolt nagyteremben főleg a község asztonyosai gyűltek egybe, akik nagy figyelemmel hallgatták az előadást és többször szakították félbe egyetértő tapsokkal.

Benke Valéria elvtársnő Kistelekről visszautazott Budapestre.

Kisiparosok és kiskereskedők békenagygyűlése

A Hazafias Népfőnt Csongrád megyei elnöksége, a KIOSZ és a KISOSZ Csongrád megyei szervezetei rendezésében tegnap este békenagygyűlés volt Szegeden a Kamaraszínházban. A nagygyűlést részt vevő dr. Szatmári Nagy Imre, a Hazafias Népfőnt Országos Tanácsának titkára, Katona Sándor országgyűlési képviselő, a népfőnt Csongrád megyei bizottságának titkára, dr. Hofgesang Péter, a népfőnt Szegedi városi bizottságának titkára, a KIOSZ és a KISOSZ helyi vezetői, a szegedi és a szegedi járási kisiparosok és kiskereskedők képviselői. A nagygyűlést Sas Ferencné, a KIOSZ Csongrád megyei titkára nyitotta meg, ezután dr. Szatmári Nagy Imre mondott beszédet a vietnami harcáról, az amerikai agresszorok kegyetlen háborújáról és azokról a megmozdulásokról, amelyekkel hazánk népe segíti a függetlenségéért küzdő vietnami népet.

A nagygyűlés ünnepi műsorában fellépett Bodor Tibor, a Madách Színház művésze.

Az azerbajdzsáni kultúra napjai

Kedden a Barátság Házában sajtóértekezletet ismertettek a május utolsó hetében sorra kerülő azerbajdzsáni kulturális napok programját. Az MSZBT a Hazafias Népfőnttal és más tömegszervezetekkel együttműködve rendezi meg május 23-31 között az azerbajdzsáni kultúra napjait. Ebből az alkalomból hazánkba érkezik a Szovjet-Magyar Barátság Társaság azerbajdzsáni tagozatának neves közéleti személyiségekből álló küldöttsége és egy művészcsoport.

Kiállítás a kenderfonógyárban

Az MSZMP Szeged városi bizottságának propaganda- és művelődési osztálya a tömegszervezetekkel és néhány vállalat részvételével kiállítást rendezett a Szegedi Kenderfonógyár Rigó utcái művelődési termében. A kiállítást, amely a szemléltető agitációs módszerrel ismerteti meg a látogatókat, tegnap délelőtt Deák Béla, a Szeged városi párt-vegrehajtóbizottság tagja, a pártbizottság osztályvezetője nyitotta meg, majd délután 3 órakor sor került az első rendezvényre is; a Magyar-

Dolgot végezte, most az utolsó óráit tölti itt a tizemeletes munkásszálló mellett a büszke, méltóságjeljes toronydaru, a két és ezüst színű „rakodórakéta”. Valóban rakéta benvomását kelti a technikának ez a tetszetős külsejű acélerődje. Csak a tornyából kinyúló gép — amellyel együtt 48 méter magas — húzza át egy kicsit a hasonlatot, amint a kapos acélsodronyt lóbálva mozdul a szélben.

Az építkezés „keze”

— Feljön? — kérdezi Hegedűs Zoltán, a daru parancsnoka. Kicsit már fenn is vagyunk; a talapzaton állunk, előttünk apró kormanykerék, hátul az ellensúly fekete-sárga sávostestbéljei. „csekély” 124 mázsá.

— Gyerünk. Fent a hosszú cső legvégén égő lámpa mutatja a célt. Halványan, mintha éppen beszivárogná a napfény. Különböző sötétség kísér felfelé bennünket a vaslétrán. Hosszú ez a mászás fölfelé, nekem, aki először teszem meg, biztosan kétszer olyan hosszú, mint maga a darutest, amelynek csigolyái, a fémyűrűk néha felszelelnek oldalról.

No, végre itt vagyunk. Felbillentem a kisajtót, kifújom magam, a darukezelő is kilép. Elég szűkös fűrés meg ketten a „parancsnoki kabinban”.

De akár a kilátás is megérte a fáradságot. Alattunk hullámszerűen a nyárfák csúcsai, zöldell a Vasutas-pálya gepszönyege, feltárul a konzervgyár épülettömbjei-

nek sora, a nyugati iparkörzet egész látkepe. Illetve a panorámának csak egy része, mert a többi szomszédaink, a nyolcadik, kilencedik, tizedik emeletet takarják. Ez a szürke falsík itt olyan, mint a munka nyitott könyve, s nincs fejezete, amely Hegedűs Zoltán nélkül íródott volna. Nem is lehet, hisz a darus az építkezés keze.

Nyolc hónappal ezelőtt még az alamba rakta a betont. Aztán a pillérek, panelek emelgetése következett. Napi 100—120 emelés. Minden anyagot a daru osztogatott jobbra-balra, adta a teglát és vitte a sárga ablakkereteket is, amelyek most élénken kivirítanak az épületből.

— Illet még nem csináltam, mióta daruzok! Ilyen magasat — mondja büszkén a 26 éves fiatalember. — Nagyon sok volt a munka, pláne mikor 12 óráztunk. Bizony, erősen kell itt nézni, figyelni. Nekifogtam én olvasni esténként a munkásszálláson, de a szemem nem állt, fáradtak voltak.

— Itt lakik a Kossuth Lajos sugárútban?

— Egyszerre. Aztán meg ide költözöm az újba — mutat az őriásházra. A beszélgetés során kiderül, hogy a „magaslati” ember inkább valamelyik alsóbb emeletet szeretné lakóhelyül választani. Talán, hogy megtartsa az arányt a fenn és lent töltött órák között.

Kormánykerék

Hogyan is kormányoz innen a darus? Négy kis kormánykerék van a keze ügyé-

Katonák a harcoló Vietnam népéért

A KISZ Központi Bizottsága által meghirdetett „Vádjuk az imperializmust”-akció nagy visszhangra talált a magyar néphadsereg valamennyi alakulatánál. A KISZ-szervezetek kezdeményezésére a katonafiatalok egy emberként emelték fel tiltakozó szavukat a vietnami agresszió ellen. Az akció keretében ifjúsági nagygyűléseket, fáklyás felvonulásokat és tiltakozó gyűléseket tartottak a falusi, városi, üzemi és iskolai KISZ-szervezetekkel közösen. Számos helyőrségben fény-

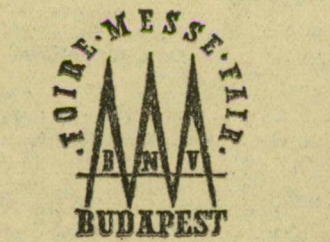
kép- és plakátkiállításokat szerveztek, amelyek megrázzák a fiatalok elé az amerikai agresszió módszerét és következményeit. A területi KISZ-szervezetek kezdeményezéséhez kapcsolódva több egységénél „Vietnami vásárnapot” tartottak, s az elvégzett munka ellenértékét befizették a szolidaritási alap javára. A katonafiatalok tömegesen vesznek részt az önkéntes véradó mozgalomban, s a vér jelentős részét a harcoló Vietnamnak ajánlották fel.

Magyar- finn árucseré

Budapesten május 6-8 óta magyar- finn kereskedelmi tárgyalások folytak és a tárgyalások eredményeként a Külkereskedelmi Minisztériumban kedden jegyzőkönyvet írtak alá. A jegyzőkönyv a Magyarország és Finnország között érvényben levő hosszulejratú árucsereregalmi megállapodás harmadik évére, az 1966. július 1-től 1966 június 30-ig tartó időszakra szabályozza a két ország árucsereregalmát.

A megállapodás alapján a magyar külkereskedelem főleg gyógyszereket, bitument, hengerelt árut, szerszámgépeket, televízió- és rádiószülékeket, textilárut és más könnyűipari cikket, valamint

élelmiszeripari termékeket szállít Finnországba, ahonnan fafeldolgozó ipari termékeket, cellulózt, papírt és kartonárut, műrostot és vegyszereket vásárol. (MTI)

A május 20-án megnyíló Budapesti Nemzetközi Vásáron az ipari berendezések, műszerek, találmányok mellett ismét bemutatja a magyar ipar a fogyasztóknak szánt legújabb cikkeit is. A sok látnivalóból egy kis „előleg” ez a kép: mutató a magyar szövetkezeti ipar legszebb cipőiből.

A rakodórakéta

ben, kettő jobbról, kettőt balról. Sorra mutatja be az „ítéletvégrehajtókat”: látja, most lefelé ereszkedik a kőtél! Most a gémet mozgatom, fölfelé! Ezzel megyünk előre-hátra! Emezzel meg jobbra és balra fordulhatunk. Mozog, fordul a monstrem, a jobbfeleli üveg-lapban elbillen az új ház tükképe. Oldalt nyárfák bókólnak a szélben. Az ám, hogy állunk a szelekkel?

— Ennek a darunak szél nélkül is van vagy 60 centi kilengése.

— És ha erős szél támad?

— Hát, dolgozunk tovább. Olyankor jobban kell vigyázni, azért van a fék, az ember hamarabb „hozzátog” vagy nem fordul át olyan gyorsan. Persze van határ: 55 kilométer/órás szélben már szigorúan tilos dolgozni.

— És honnan lehet megtudni a pontosat?

— A repülőtérről megkérdezzük. De erre még nem volt szükség, nem álltunk szél miatt. Hideg miatt sem, a télen.

Költöző madár a daru

1963 óta darus, megszokta már a magasban, szereti ezt a munkát. Derék gép a „Rapid”, ez az NDK-beli konstrukció; jól bírja az emelést. Csak amolyan 5—6 perces kisebb géphibák adódnak.

— Néha persze vannak meleg percek. De azért bal eset nélkül dolgoztam mind eddig. Nagyon vigyáz az ember, mindig dudálók, ha elindulok a teherrel. Így ni!

Mikor visszamegyünk, előre indul. Lépkedek lefelé a vaslétrán, a vasbarlangban, amely különösen visszhangzik a szavaktól.

— Megszámolta már hány lépcsőfok?

— Hetvennyolc.

Újra a talapzaton állunk. Elmondja, hogy most már a költözés következik, az „óriás” ledöntése, ami nem olyan egyszerű, amint hogy a szállítás sem az. Most nem messzire utazik a daru és a darus; a Bécsi körúton magasodnak majd, s rakják — nyolcig — az emeleket.

— Vannak-e nagyobbak? — mutatok a géporiásra.

— Hogyne, hatvanméteresek is vannak, 35 méteres zémmel. Azok 20—22 emeletig tudnak dolgozni. Biztos Szegeden is sor kerül majd a „bevetésükre” — mondja Hegedűs Zoltán.

— Ajj! Hogy fog oda felmenni az újságíró? — mondom, de költői kérdés ez, legszívesebben máris feljegyvezném naptáramba az időpontot, amikor sor kerül rá.

Simai Mihály

Az emberek igényei

Úgy távolodik tőlünk a társadalmi ninestelen-ség, hogy sokan már alig emlékeznek vissza rá. Az egész népre vonatkoztatva is van jó adag igazság abban, hogy aki elér a biztonságos élet magaslatára, az szegényli egy kicsit a nyomorúságot, ahonnan elindult, még akkor is, ha egykori sorsának nem ő volt az oka. A tény azonban az, hogy túl vagyunk a jóllakás és a praktikus költségek szegényes igényén, s most már egyetemesebb életigények kielégítéséért fáradozunk. Ez azt jelenti, hogy szeretünk többet gondolkodni, örülünk a szépek és fokozottabban akarunk beleszólni a közügyekbe. Nem közömbös számunkra, hogy milyen környezetben telnek a hétköznapok; igyekszünk teljesebben megismerni egymást a munka folyamatában; jobban számon tartjuk, ki mit prédikál és mit cselekszik; véleményyt formálunk vezetőink magatartásáról és szakmai felkészültségéről; jószándékkal, de néha szenvedélyesen kritizáljuk a nem tetsző jelenségeket.

Ennek nem mond ellent az itt-ott észlelhető „halkabb” politizálás sem. A szorgos építőmunka kevésbé igényli a harsány jelszavas, szónoklatos demonstrációt, mint az az időszerű, amikor a munkáshatalmat kellett megvédeni. A kábelgyárban és másutt is normálisnak tekintik, hogy most nem a szüntelen vitatkozás, hanem a gépek zaja tölti meg a műhelyeket. Az úgynevezett nagypolitikába mintha kevesebben szólnának bele.

Most úgy érzik az emberek, hogy a közvetlen termelési feladatok tömkelegének megoldása vár rájuk, bonyolult gazdasági törvényeket, összefüggéseket kell megismerniük, ha az igényeiket ki akarják elégíteni. Ilyen körülmények között érthető az elmélyültebb gondolkodás, és az is, hogy legtöbben tartózkodnak az elhamarkodott véleményektől. Biznak a párt bölcsességében, s különben is úgy vannak vele: a gépek mellől nehezebb rálátni az egész országra, nehezebb átfogóan megítélni az egész kérdéskomplexumot.

E helyett sokakat foglalkoztatnak a közvetlenül észlelt kisebb-nagyobb problémák. Az ecset- és seprűgyárban legtöbb munkás elégedett a keresetével és nyugodtan, jó közérzettel végzi a dolgát. Az egyik fiatalasszony úgy jellemezte az

üzem kollektívájának anyagi helyzetét: „Műszak előtt és után valóságos divatmutatót lehet itt látni. Csak háború ne legyen, hogy dolgozhassunk!” És Szegeden egyre gyakrabban hangzanak el ilyen vélemények.

A pártszervezeteknek érdemes azonban megszívlelniük az olyan észrevételeket is, amelyek el-elhangzanak kommunisták és pártönkivüliek részéről egyaránt. Mint mondják, megint kezd elszaporodni az értekezlet. Némi vezető — főleg nagyobb üzemekből jött ilyen jelzés — nem ér rá, vagy nem tartja fontosnak, hogy néha-néha elmenjen a gépek közé és közvetlenül is meghallgassa a dolgozók ügyét-baját. Van olyan igazgató, akit — ha tesz is egy-egy körutat — úgy gyűrűbe fog a kísérete, hogy lehetetlen a közlébe férkőzni. A pártoktatás egyik-másik tanfolyamáról olyan vélemények hallhatók, hogy azok kezdenek formálissá válni, éppen ezért nem elég vonzóak. Több elvtárs időszerűnek lát valamely olyasféle megoldást, hogy a politikai kérdések iránt érdeklődők egy jelentős részének ne kelljen évről évre lényegében ugyanazon a fokon tanulnia, mert így nem ériük el a kívánt célt. Az ecsetgyárban jellemzőül mondták el, hogy a termelési tanácskozásokon szívesebben vesznek részt a munkások, mint egy-egy gyenge szemináriumon. Az előbbin ugyanis az őket közvetlenül is érintő kérdésekről esik szó, míg az utóbbin egymásra olyanokat hallanak, amit már korábban magukéváltak, vagy a saját egyébként is rendszeresen megmagyaráz.

Nem törvény az, hogy a nyugodtabb életkörülmények következtében a pártszervezet szem elől tévesse saját tennivalóit. Ha a munkások nem is élnek már a régebbi értelemben vett szüntelen forradalmi feszültségben, azért állandóan izgatja őket például az amerikai imperialisták kiűzése Vietnamból, mert úgy látják, ettől függ a béke, s az örömet nyújtó alkotó munka. A gazdaságirányítás új rendszere is foglalkoztatja őket, mert ezt az elosztásonallal közvetlenül kapcsolatosnak érzik. Igen, több helyen inkább érzik és nem értik eléggé, jóformán csak annyit tudnak róla, hogy „jön a mechanizmus”. Várakozás, olykor bizonytalanság, belső ellenállás és szkepticizmus is tapasztalható, gyakran még gazdasági funkcionáriusok részéről is. Nagy szükség volna tehát arra, hogy a pártszervezetek — hozzáértő szakemberek bevonásával — alaposabban tájékoztassák saját területük dolgozóit a párt és a kormány szándékainak, céljainak lényegéről, a részletek megtárgyalására ugyanis mindenütt ezután kerül sor.

Néhány üzemben felvetődött, hogy az anyagi ösztönzés nem kapitalista kategória-e? Taggyűléseken, pártnapokon, vagy kisebb tanácskozásokon a kommunistáknak kellene megmagyarázniuk, hogy a szocializmusban alkalmazott anyagi ösztönzés szocialista kategória, hiszen a munka szerinti elosztás elve csak szocialista gazdasági rendszerben valósítható meg. A bérezésnek csak a formái hasonlatosak a tőkés bérezési formákhoz, a bérezés tartalma, az anyagi ösztönzés lényege azonban szocialista. Ez persze csak egyetlen probléma, az üzemekben még sok egyébre válszást várnak a dolgozók.

Örvendek, hogy az emberek egyet jobban érdeklik a társadalom egészének ügyei, gondjai. A kommunisták legszebb kötelessége, hogy helyesen láttassák ezeket mindenkielő, illetve minél magasabb fokon elégítsék ki a politikai és gazdasági kérdések iránt is megnövekedett igényeket.

F. Nagy István